

Hồi 66

Trên Tiên Đài Anh Hùng Gặp Nạn

Hết Chúc Muu Lộ Mặt Cáo Già

Lúc này trời đã sáng hẳn, Đồng Thiên Kỳ dốc toàn lực gắng sức lắm mới đến được Tiên đài nham, có lẽ nỗi oán hận trong lòng đã làm tăng khí lực trong người chàng.

Trên Đài Nham chỉ là một mỏm núi nhô hẳn ra ngoài thiên không, phía trong là một vách núi dựng đứng như mặt cắt dài chi rộng chừng hai trượng vuông mà cũng không thật bằng phẳng, cứ nhấp nhô như gợn sóng.

Đến Tiên đài, Thiên Kỳ thở dài một hơi, lẩm bẩm :

- Cứ theo thiếu niên kia nói thì hai thi thể phải ở dưới chân thạch đài, chà... chỉ một khoảng cách chừng này mà giờ đây với ta e cũng khó khăn !

Đồng Thiên Kỳ nói xong, đột nhiên từ phía sau lưng một giọng nói rất quen vang lên:

- Phải chăng Đồng huynh sợ xuống rồi lên không được ?

Từ từ quay lại, Đồng Thiên Kỳ đã nhận ra cách sau lưng mình chừng ba trượng chính là Kim Giáp Long.

Chàng không hề hốt hoảng, cười nói :

- Tôn giá tìm đúng cơ hội đấy !

Kim Giáp Long nhún vai cười lớn :

- Đồng huynh thật đa tâm, chúng ta chẳng phải là đã giao ước với nhau là trước khi giang hồ bạo loạn chưa yên, thì chúng ta phải hợp tác hay sao ?

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên nhìn đối phương nói :

- Hiện tại hợp tác với Đồng mỗ, tôn giá không thấy thiệt thòi sao ?

- Tục ngữ có câu thả dây dài câu cá lớn, Đồng huynh nói vậy e hơi sớm !

Đồng Thiên Kỳ chùi vết máu bên khóe môi đáp :

- Tôn giá vẫn chưa nói mục đích đến đây!

-Ồ, chỉ là giúp Đồng huynh làm việc mà Đồng huynh đang lo !

- Tôn giá biết Đồng mỗ đang lo gì ?

Kim Giáp Long chỉ xuống vực núi :

- Chẳng phải Đồng huynh đang lo vực núi này quá sâu ?

Đồng Thiên Kỳ giật mình, nhưng bình tĩnh lại ngay, gật đầu nói :

- Nói như vậy tôn giá định tiến chân Đồng mỗ.

Kim Giáp Long nghiêm sắc mặt đáp :

- Mục đích Đồng huynh đến đây là để thanh minh một việc, nếu như tại hạ đưa Đồng huynh xuống rồi đưa Đồng huynh lên, như vậy không mất nhiều thời gian sao ? Việc Đồng huynh muốn làm, tại hạ đã làm thay Đồng huynh rồi !

Nói rồi không đợi Đồng Thiên Kỳ đáp gã quay người chạy vào trong một hốc đá lòi ra hai tử thi, đó chính là Nhan Kiếm Hồng và Lỗ Dũng, trên trán của hai người đều ửng lên một hình bàng long không rõ lắm.

Đồng Thiên Kỳ chạy lại nhìn hai tử thi trong lòng chua xót.

Kim Giáp Long nói :

- Đồng huynh quá nặng tình cảm, cho nên thâm tâm bị dày vò nhiều.

Đồng Thiên Kỳ đột nhiên ngừng đầu lên, nhẩy lại nói :

- Bằng hữu, người hơi nhiều lời đấy!

Kim Giáp Long không hề giận, lớn tiếng nói :

- Nếu như chúng ta ít lời, có lẽ Đồng huynh cũng không hiểu nên trông vào đâu để làm minh bạch chuyện này !

Trong đầu chàng bỗng nghĩ đến một việc bèn hỏi ngay :

- Người ngầm chỉ thị cho Đồng mỗ nhất định có quan hệ với tôn giá ?

Cố ý trừ trừ một lúc, Kim Giáp Long đáp giọng mơ hồ :

- Nếu như tại hạ nói không liên can gì với người kia, có lẽ Đồng huynh sẽ không tin

Hơi bị bất ngờ, Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đồng mỗ tin rằng tôn giá với người kia không quen biết nhau.

Kim Giáp Long ngưng mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ, cười nói :

- Tính việc như Đồng huynh thật khiến cho người ta phải khâm phục.

Một câu hai ý, đã không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận, quả cơ trí không thua kém gì Đồng Thiên Kỳ. Nghe xong Đồng Thiên Kỳ còn chưa kịp nói gì thì từ hướng trước mặt rất xa vọng lại một tiếng hú dài của nữ nhân, sắc mặt Kim Giáp Long hơi biến đổi, vội ôm quyền thi lễ nói :

- Đồng huynh tại hạ xin cáo từ trước !

Không đợi Đồng Thiên Kỳ kịp phản ứng cả người gã đã vọt trở lại hướng dốc núi. Đồng Thiên Kỳ nhìn theo, nói một mình :

- Gã này tương lai sẽ là một cường địch của ta đây !

Kim Giáp Long đi không lâu thì từ sau lưng Đồng Thiên Kỳ một giọng nói già nua vang lên :

- Hài nhi, sao ngươi lại ở đây ?

Nghe tiếng đã biết người, chàng quay đầu lại mặt không lộ nét xúc động.

Người vừa đến trong lòng mừng khắp khởi, thế nhưng cố làm vẻ tức giận quát :

- Ai đánh ngươi bị thương đến nước này ? Hãy nói đi, lão ăn mày này sẽ thay ngươi trị nó ?

Lão nói vẻ hùng hổ, tợ hồ như cơn giận đã đến cực độ. Lão ta không ai khác ngoài Thiên Tâm Quái Cái.

- Tiền bối, những người ấy sắp đến đây, họ đều là những người mà chúng ta không thể đả thương được, vẫn bối chỉ mong lấy sự thực để chứng minh nỗi oan của mình thôi.

Thiên Tâm Quái Cái la lên :

- Người nào mà ta không giết được, người nói thử xem ?

- Là người Vạn Thánh đảo.

- Ha ha ha... Hài nhi, họ là trưởng bối của Đồng Thiên Kỳ ngươi chứ đâu có phải là trưởng bối của ta, mà bảo ta không thể giết được ?

- Nhưng tiền bối làm sao lại muốn giết họ ?

- Ô, ngươi quên là ta đã nói trên đời này chỉ còn ngươi là người duy nhất làm bạn với ta ?

Đồng Thiên Kỳ nhìn lão ăn mày bằng ánh mắt cảm kích nói :

- Nếu tiền bối thật lòng vì Đồng Thiên Kỳ, thì hy vọng tiền bối không bao giờ làm tổn thương đến họ.

Thiên Tâm Quái Cái vung tay la lớn :

- Sao, ngươi định xen vào chuyện của lão ăn mày này hở ?

Đồng Thiên Kỳ giọng lạnh lại :

- Nếu tiền bối gây oán với họ, Đồng Thiên Kỳ hôm nay tuy vô lực ngăn cản, thế nhưng nếu Đồng Thiên Kỳ hôm nay không chết thì có ngày sẽ tìm đến tiền bối !

Thiên Tâm Quái Cái tức giận dậm chân lên mấy cái:

- Ngu ơi là ngu, ngu như không còn ai ngu hơn ! Người ta dùng thủ đoạn dê hèn để hại người, mà người...

Nói cuối câu như không trút được giận lão vung tay đánh âm một chưởng khiến nền đá thủng một lỗ sâu, gằn giọng :

- Thôi được ta nghe theo người !

Cả hai im lặng hồi lâu, trong đầu Thiên Tâm Quái Cái nộ khí như đã tiêu tan, hòa giọng nói :

- Bọn họ tại sao lại muốn giết người ?

Đồng Thiên Kỳ lúc ấy mới chỉ tay vào hai tử thi nằm sau hốc đá cách đó ba trượng, nói :

- Tiền bối nhìn hai xác chết này thì rõ.

Thiên Tâm Quái Cái quay người đi đến hai cái xác chết, vừa cúi đầu nhìn, lão la lên một tiếng, nhìn chăm chăm vào Đồng Thiên Kỳ hồi lâu mới thét lên :

- Là người giết ?

- Tiền bối cũng tin vậy sao ?

Thiên Tâm Quái Cái lắc nhẹ đầu nói :

- Lão ăn mày ta tuy không tin, thế nhưng dấu Tiềm Long chưởng ấn này thì duy nhất một mình người thi thủ được, chẳng qua...

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt hỏi :

- Chẳng qua thế nào ?

- Ta tin không phải người giết những người này thế nhưng sự thực mười mười trước mắt không thể minh biện gì nổi, theo ý lão ăn mày ta nếu như người không có ý đối đãi với họ thì tốt nhất người cùng ta sớm chạy tránh khỏi đây.

- Chạy trốn ? Đồng Thiên Kỳ chau mày hỏi lại

- À, ta đương nhiên không nói chạy trốn họ vĩnh viễn, cứ chờ đến khi bọn họ lộ được hung thủ ra ánh sáng, lúc ấy người nói gặp họ chứng thực cho mình, há chẳng lớn lúc này phí nhiều hơi sức với họ sao ?

Đồng Thiên Kỳ vừa định nói tiếp, Thiên Tâm quái Cái đã tiếp lời :

- Hải nhi, trên giang hồ hiểm ác, người đã dẫn thân vào thì cần phải thích nghi mới tồn tại. Bởi vậy tối hôm qua khi ta nói người tạm thời hợp tác với Nam Hải chỉ là để mượn sức của chúng trừ khử cường địch mà thôi.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu đáp :

- Tiền bối nói đúng, thế nhưng...

Thiên Tâm Quái Cái vừa nghe có cơ lay chuyển chàng, vội vàng cắt lời ngay:

- Đúng, hài nhi, đại trượng phu hành sự phải biết lúc cương lúc nhu, chúng ta nên đi ngay bây giờ !

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu:

- Nhưng hiện tại tôi có thể chứng minh mình không phải là người giết họ.

Thiên Tâm Quái Cái giật mình, trong ánh mắt ẩn hiện sát cơ, buột miệng ;

- Làm sao chứng minh ?

Đồng Thiên Kỳ nhắc chân định đến bên tử thi, Thiên Tâm Quái Cái đã cản lại nói tiếp :

- Ngay trên hai tử thi này ?

- Đúng vậy !

Thiên Tâm Quái Cái liền trở lại bên hai tử thi, nói ;

- Ta kéo đến cho người xem.

Vừa nói lão vừa kéo hai xác chết ra hướng bờ đá, lại nói tiếp :

- Xác chết đã hai ba ngày sinh thối, đem ra ngoài bờ đá này có gió đỡ nặng mùi hơn.

Miệng nói tay hành động, hai xác chết được kéo ra ngoài bờ đá chỉ cách bờ chừng ba xích.

Đồng Thiên Kỳ không chút hoài nghi, theo chân đến bên bờ đá cúi xuống từ từ cởi áo hai tử thi ra, vạch cánh tay lên thì liền phát hiện dưới nách mỗi người đều có một vết đen bằng đồng tiền, chừng như bọn họ trúng phải một chất kịch độc mà bỏ mạng.

Thiên Tâm Quái Cái hỏi :

- Có phát hiện được gì không ?

Đồng Thiên Kỳ ngừng đầu lên nhìn Thiên Tâm Quái Cái lúc này đã lùi sau đến ba xích, nói :

- Đã tìm thấy vết thương khiến nạn nhân tử mạng.

- Vết thương gì ? Lão vừa nói vừa cất tiếng cười nghe đến quái dị.

- Dưới nách nạn nhân có một vết tròn như đồng tiền, chừng như trúng phong một loại kịch độc nào đó !

- À, người quan sát cho kỹ xem ở giữa vết đen có một ngọn kim châm rất nhỏ

Đồng Thiên Kỳ y lời cúi đầu quan sát kỹ quả nhiên đã phát hiện ra ngay giữa vết thâm đen là một ngọn kim châm mảnh như cọng lông màu lục, nên căn bản rất khó phát hiện ra ngay.

- Đúng như vậy, tiền bối có biết hung thủ là ai không ?

Thiên Tâm Quái Cái cười thâm trầm nói :

- Độc châm này có tên là "Thất bộ truy hồn mang", Đồng Thiên Kỳ người từng nghe nói có ai trong võ lâm dùng độc châm này không ?

Đồng Thiên Kỳ ngược mắt lên nhìn lão tuy thấy sắc mặt có thay đổi thế nhưng chàng không mảy may hoài nghi, nói :

- Văn bối thực chưa từng nghe qua.

- Ha ha.. ha ha... đó chính là độc châm mà năm mươi năm trước Thiên Tâm Quái Cái dựng nó thành danh, Đồng Thiên Kỳ, người chắc cảm thấy kinh ngạc ?

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe vậy thì giật thót mình, hỏi :

- Người ấy chẳng lẽ cùng danh với tiền bối ?

Thiên Tâm Quái Cái lạnh giọng nói :

- Hắn cũng có tên là Hàn Tâm Ẩn.

Đồng Thiên Kỳ bị chấn động mạnh trong lòng tựa như đã hiểu hết, mắt ngưng lại trên mặt lão khất cái hồi lâu nói :

- Tiền bối không phải diễn kịch đấy chứ ?

- Hắc hắc... Đồng Thiên Kỳ, vừa rồi lão ăn mày ta nói giang hồ hiểm ác, người muốn tồn tại thì cần phải thích nghi, người cần phải biết vậy ?

Huyệt Mi tâm giữa trán Đồng Thiên Kỳ phút chốc đỏ ửng lên như máu, hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt trắng xanh lúc này của chàng. Đôi mắt nẩy lửa nhìn thẳng vào khuôn mặt đang đắc ý của lão khất cái:

- Hàn Tâm Ẩn, thì ra người cũng biết Tiềm Long chưởng ?

- Ha ha... Thiên Kỳ, người quá khen đấy thôi, thực tế lão ăn mày ta chưa được vậy. Năm mươi năm trước ta chỉ vì môn võ công này mà chịu phục trước lão trọc Phật Tâm, mục đích cũng chỉ là để học được nó, nhưng người giang hồ cứ lầm tưởng ta với Phật tâm là đôi tri kỷ...ha ha...

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Nhưng thật bất hạnh, vì ước mộng của người chưa thành ?

- Đúng, lão ăn mày ta thần phục lão trọc Phật Tâm bấy nhiêu năm cũng chỉ học được bấy nhiêu, chỉ có thể sau khi dụng độc môn Thất Bộ Truy Hồn Mang hạ đối phương xong, mới thi thủ ấn nhưng cũng phải mất thời gian khoảng nửa canh giờ đấy.

Đồng Thiên Kỳ cười nhẹ nói :

- Tôn giá thật nhẫn nại.

- Lão ăn mày ta trước nay làm việc gì cũng rất nhẫn nại, thế nhưng nhẫn nại chưa bao gồm phí không. Năm xưa nếu ta không nhẫn nại thì thiên hạ làm sao có thể coi ta và Phật tâm là tri kỷ của nhau? Hôm nay nếu ta không nhẫn nại thì làm sao khiến cho thân hữu của người phản mặt thành thù ? ha ha...

Đồng Thiên Kỳ cố nén cơn giận trong lòng nói :

- Đồng mỗ lẽ ra phải hoài nghi một người bạn có tri kỷ vong mệnh, tại sao ẩn mình trong vỏ đến sáu năm không lộ diện

Thiên Tâm Quái Cái cười đắc ý :

- Bấy giờ lão ăn mày ta chính bận truy lùng di bảo của Phật tâm, mãi đến khi biết nó rơi vào tay người khác, ta mới tái hiện giang hồ !

- Hừ, trên Vạn Thánh đảo tôn giá biểu diễn thiên tài, thực khiến người ta bội phục

- Nếu như trước lúc người còn chưa biết sự thực mà lão ăn mày ta trộm được bí kíp tuyệt học, thì có lẽ người còn bội phục hơn.

- Đáng tiếc tôn giá đã thất bại.

Thiên Tâm Quái Cái cười gằn:

- Trước khi lên tiên đài nham này lão ăn mày ta đã linh cảm chuyện không thành công, phát hiện có người ngầm phá hoại kế hoạch cho nên ta đã sắp xếp trước một bước rồi !

-Ồ, chỉ e một bước này cũng không thành !

Giọng Thiên Tâm Quái Cái tự tin :

- Lão ăn mày ta nghĩ khác người, Đồng Thiên Kỳ, ta biết người không bận tâm sống chết, nhưng người hẳn rất bận lòng đến vấn đề danh dự, bởi vậy ta tin tưởng ta thành công !

- Tôn giá tin chắc không tính nhầm đấy chứ ?

Thiên Tâm Quái Cái cất tiếng cười lớn :

- Ha ha... Đương nhiên, đương nhiên. Thế nhưng... ta vẫn có một điều kiện ân huệ tối hậu cho người, chỉ cần người truyền cho ta ba chiêu thì ta tha người hôm nay !

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt :

- Đến khi Đồng mỗ chết, chỉ cần ba chiêu đầu của Tiềm Long chương cũng đủ tôn giá làm vốn tung hoành ngang dọc trên giang hồ, đúng không ?

Thiên Tâm Quái Cái vội nói :

- Đồng Thiên Kỳ, lão ăn mày ta xưa nay chưa từng nói hai lời.

- Hừ, Hàn Tâm Ẩn, từ lúc xuất đạo giang hồ đến nay, ngươi là người đầu tiên tính kế thành công với Đồng mỗ, hiện tại coi như ngươi chiếm ưu thế tuyệt đối !

Thiên Tâm Quái Cái nghe vẫn không tức giận, trầm giọng nói :

- Mục đích chính của lão ăn mày ta không phải là lấy mạng ngươi !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Năm xưa lão thiền sư không truyền Tiềm Long công cho ngươi, đủ chứng minh một đời ngươi chỉ là hoang tưởng !

- Hừ, chính vì vậy mà lão ta nhận lấy cái chết thảm.

Đồng Thiên Kỳ nghĩ vậy thì phát nộ, buột miệng la lên :

- Lão thiền sư chết trong tay ngươi ?

- Chỉ đáng tiếc là ta không tìm thấy tử thi của lão.

- Phải chăng đây cũng chính là nguyên nhân khiến ngươi ẩn mình sáu năm không lộ diện ?

Thiên Tâm Quái Cái lắc đầu đáp :

- Thế nhưng hôm nay lão ăn mày ta đã đến được Thiên Đài nham này.

Đồng Thiên Kỳ giật mình hỏi dồn :

- Lão thiền sư chết tại Thiên Đài nham ?

Thiên Tâm Quái Cái lạnh giọng :

- Chính vì vậy mà ta khuyên ngươi không nên theo gót lão ta !

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lùng :

- Họ Hàn kia, ngươi đoán thử xem nếu hôm nay ta không chết thì hậu vận của ngươi sẽ thế nào ?

Thiên Tâm cái Cái nhíu mày như suy nghĩ rồi nói :

- Có lẽ ta và ngươi sau này cũng sẽ là đôi bằng hữu.

-Ồ, là bằng hữu khiến ngươi sống dở chết dở ?

- Chuyện đó về sau hãy tính, Đồng Thiên Kỳ bọn họ sắp đến, hiện tại nói vào chính đề đi !

- Đêm dài nhiều mộng, họ Hàn người không biết câu này sao ?

Thiên Tâm Quái Cái ngược nhìn sắc trời cười gần :

- Đồng Thiên Kỳ có lẽ trên Thiên Đài nham này chúng ta trao đổi không thành, người chưa được uống rượu kính !

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười nhạt :

- Tôn già chuẩn bị rượu đón Đồng mỗ đấy ư ?

- Không sai, Nam Hải có một loại dược, người ta uống vào sẽ lập tức như hóa trở lại thời trẻ con, rất ngoan ngoãn nghe theo lời người lớn.

Đồng Thiên Kỳ không khỏi thót mình tay bất giác sờ vào đốc kiếm nói :

- Có phải đấy là mục đích người muốn Đồng mỗ đến Nam Hải ?

Thiên Tâm Quái Cái cất tiếng cười nham hiểm :

- Đó cũng chính là rượu kính, bởi vì lão ăn mày đã nói nếu người không uống rượu mời thì uống rượu phạt.

- Hừ, muốn Đồng mỗ đến được Nam Hải, người tốn nhiều công sức đấy !

Thiên Tâm Quái Cái đưa mắt nhìn tay phải của Đồng Thiên Kỳ đang đặt trên đốc kiếm không khỏi thoáng ngại ngần, tuy lão biết hiện tại Đồng Thiên Kỳ như cây khô nhen tàn. Thế nhưng lão vẫn ngại trong lòng.

Ngắm vận chân lực vào song chưởng lão ta cười gần nói :

- Đồng Thiên Kỳ, lão ăn mày ta ra tay chưa từng bị ai uy hiếp.

Đồng Thiên Kỳ cất tiếng cười lớn :

- Phải nói rõ hôm nay là cơ hội cuối cùng của họ Hàn người, ra tay đi.

Thiên Tâm Quái Cái lòng đã quyết hạ cho được Thiên Kỳ, lão ta bắt đầu từ từ tiến tới, mắt không ngừng nhìn vào mặt chàng.

Đồng Thiên Kỳ không rút kiếm, cũng không thoái lui, cả người bất động, mắt ngưng trông bình thản kỳ lạ, trong lòng chàng sống chết không phân biệt chính điều này toát lên một uy lực khiến người ta vừa nhìn đã phải giật mình khiếp sợ.

Dừng chân trước mặt Đồng Thiên Kỳ cách chừng một xích, Thiên Tâm Quái Cái cười lạnh lùng nói :

- Đồng Thiên Kỳ có cần lão ăn mày ta đỡ không ?

- Tôn giá còn chờ gì nữa ?

Đồng Thiên Kỳ chưa dứt lời thì Thiên Tâm Quái Cái đã vung tay chop mạnh vào cổ tay phải của chàng đang đặt trên đốc kiếm quát lớn :

- Thử người còn sức chống trả không ?

Chính lúc ấy chỉ nghe một tiếng cười nhạt lạnh lòng của Đồng Thiên Kỳ, tay lão chop đã nhanh, thế nhưng tay trái của Đồng Thiên Kỳ còn nhanh hơn nữa, ra tay trước nhưng ngược lại chợt thấy tay mình bị chop, Thiên Tâm Quái Cái giật nảy mình, theo bản năng, tay vòng qua nửa vòng rồi đưa lên thủ hộ trước ngực, tay còn lại cũng tiện đà đưa lên.

"Bình" một tiếng cả người Thiên Tâm Quái Cái theo tà áo tả tơi phát phất, thoái lui đến ba bộ, mặt lão cái không còn một giọt máu.

Đồng Thiên Kỳ trút tàn lực vào một chưởng, tuy không làm tổn thương đối phương, thế nhưng một chưởng này cũng đủ làm đối phương khiếp vía, tuy vậy người chàng đảo về sau hai bộ, máu từ trong miệng phun ra thành vòi.

Sau phút chết lặng người, Thiên Tâm Quái Cái phủi bụi trên người nhìn lại Đồng Thiên Kỳ, lão cười đắc chí thét lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, mau nộp mạng !

Dứt lời, cả người như con diều hâu bổ tới, cánh tay với những ngón dài ngoằn như vuốt chop vào cổ tay Đồng Thiên Kỳ.

- o O o -